

Iepurele și broasca țestoasă

Ilustrații:
Gabriella Fábián

Prietenie de la distanță <i>de Medana Croitoru</i>	4
Cum l-a păcălit vulpea pe cocoș <i>tradus de Farczádi Attila</i>	5
Lupul și iapa <i>tradus de Farczádi Attila</i>	6
Greierul și furnica <i>de Alecu Donici</i>	7
Lupul și câinele <i>adaptare după Lev Tolstoi</i>	8
Cocoșul, câinele și vulpea <i>tradus de Farczádi Attila</i>	9
Caprele de pe pod <i>tradus de Farczádi Attila</i>	10
Contraatacul șoarecilor <i>de Medana Croitoru</i>	11
Funcționarul împăratului <i>tradus de Farczádi Attila</i>	12
Iepurele și broasca țestoasă <i>adaptare după Esop</i>	14
Corbul și puii săi <i>tradus de Farczádi Attila</i>	15
Carasul și ursul <i>tradus de Farczádi Attila</i>	16
Cel mai frumos cadou <i>de Medana Croitoru</i>	17
Capra și lăcusta <i>tradus de Farczádi Attila</i>	18
Corbul și vulpea <i>adaptare după Lev Tolstoi</i>	20
Șarpele și peștele <i>tradus de Farczádi Attila</i>	21
De ce au unii șoareci compresă pe nas <i>tradus de Farczádi Attila</i>	22
Taurul și broasca <i>adaptare după Lev Tolstoi</i>	23
Cocoșul și păunul <i>tradus de Farczádi Attila</i>	24
Vulpea și barza <i>tradus de Farczádi Attila</i>	26
Talent de măgar <i>de Medana Croitoru</i>	27
Furnica și porumbița <i>adaptare după Lev Tolstoi</i>	28
Leul și șoricelul <i>tradus de Farczádi Attila</i>	29
Măgarul, cel mai bun dintre mierle <i>tradus de Farczádi Attila</i>	30
Șoarecele de rând și șoarecele de oraș <i>adaptare după Lev Tolstoi</i>	31
Leul, lupul și vulpea <i>adaptare după Lev Tolstoi</i>	32

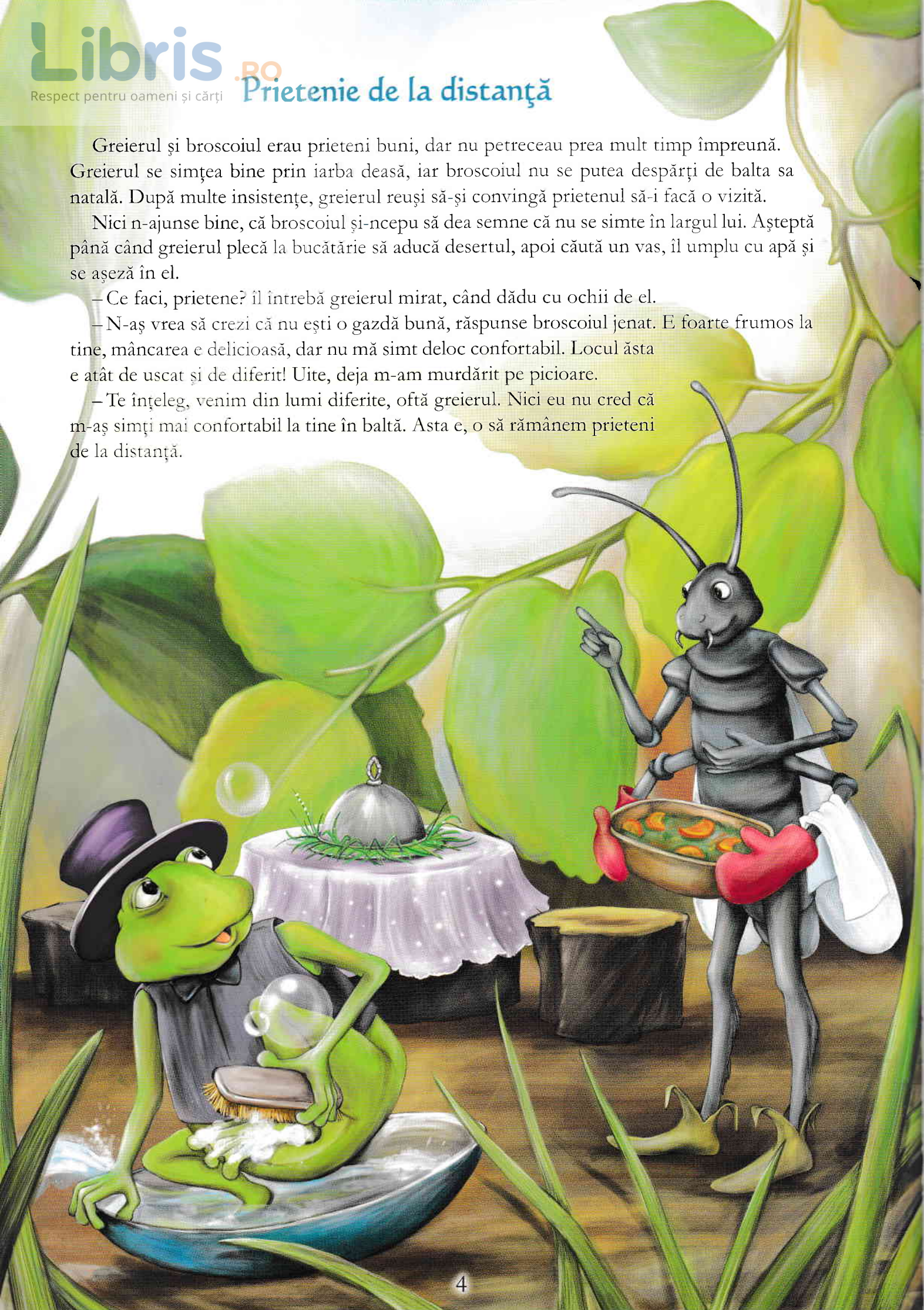
Greierul și broscoiul erau prieteni buni, dar nu petreceau prea mult timp împreună. Greierul se simțea bine prin iarba deasă, iar broscoiul nu se putea despărți de balta sa natală. După multe insistențe, greierul reuși să-și convingă prietenul să-i facă o vizită.

Nici n-ajunse bine, că broscoiul și-ncepu să dea semne că nu se simte în largul lui. Așteptă până când greierul plecă la bucătărie să aducă desertul, apoi căută un vas, îl umplu cu apă și se așeză în el.

– Ce faci, prietene? îl întrebă greierul mirat, când dădu cu ochii de el.

– N-aș vrea să crezi că nu ești o gazdă bună, răspunse broscoiul jenat. E foarte frumos la tine, mâncarea e delicioasă, dar nu mă simt deloc confortabil. Locul ăsta e atât de uscat și de diferit! Uite, deja m-am murdărit pe picioare.

– Te înțeleg, venim din lumi diferite, oftă greierul. Nici eu nu cred că m-aș simți mai confortabil la tine în baltă. Asta e, o să rămânem prieteni de la distanță.

Vulpea, flămândă, se hotărî să dea iama într-o curte cu douăsprezece găini, păzite de un cocoș ce-și pierduse cândva vederea la un ochi. Când se apropie, văzu un uliu care plana deasupra curții.

„Ei, na, uite-l și pe ăsta! Dacă nu mă grăbesc, îmi ia friptura din gură!” își spuse și intră val-vârtej în curte.

Cocoșul auzi pașii roșcatei și le avertiză pe găini.

– Fii fără grijă, prietene! Nu vă fac niciun rău, ba dimpotrivă, vin să vă salvez. Doar uită-te în sus! Vezi uliul care pândește să vă mănânce? îi spuse vulpea.

Cocoșul se uită în sus și fu cuprins de panică. Se sperie atât de tare, încât cu greu reuși să le atenționeze pe găini de pericol.

– Acum te-ai convins că vă sunt prieten? continuă vulpea, după ce păsările se adăpostiră.

Și ca să-ți arăt cât de mult îmi pasă de soarta voastră, voi face chiar mai mult decât atât. Îți voi vindeca ochiul și astfel

data viitoare când cineva va voi să vă atace, vei observa din timp și vă veți putea adăposti. Trebuie doar să mă lași să-ți sărut ochiul bolnav și vei vedea din nou.

Cocoșul se gândi ce se gândi și, știind-o mincinoasă, se temu că aceasta l-ar putea minți. Dar perspectiva recăpătării vederii îl cuprinsese ca o vrajă. Conștient de pericol, își întinse totuși capul și ochiul bolnav către cea de care se temuse o viață.

Atât îi trebui acesteia: îl prinse imediat de gât și-l sufocă. Iar găinile, rămase fără pază, deveniră astfel o pradă ușoară pentru vulpea cea vicleană.

Lupul și iapa

Odată, lupul a observat o iapă care păștea alături de mânzul ei pe coasta unui deal. N-a stat mult pe gânduri, ci a alergat repede către aceasta, ca să o surprindă. A și reușit, de vreme ce a ajuns lângă ea înainte ca iapa să-l observe.

– Iaca, te-am prins! a spus lupul. De ce paști unde nu-i voie? Eu sunt paznic aici. Drept pedeapsă, îți voi lua mânzul ca să iei aminte și să nu mai faci niciodată așa ceva!

Degeaba l-a rugat iapa să-i lase mânzul. Lupul, nu și nu!

– Bietul meu mânz, o să se prăpădească de dorul meu!

– Dar câți ani are mânzul tău? a întrebat-o, sfidător, lupul.

– Drept să-ți spun, nici nu știu, i-a răspuns iapa. Dar data lui de naștere, alături de numele său, au fost trecute pe piciorul meu, atunci când l-am botezat. Știi să citești? Auzi la mine ce întrebare! Sigur că știi, doar nu te-ar fi angajat dacă n-ai fi știut să scrii și să citești.

Lupului i-a fost rușine să recunoască că, de fapt, el nu știe nici să scrie, nici să citească. Era prea orgolios ca să admită așa ceva.

– Arată-mi piciorul! s-a răstit el la iapă.

Aceasta și-a ridicat piciorul drept și l-a lovit în creștetul capului. Lupul a căzut pe spate și și-a pierdut cunoștința. Între timp, iapa și cu mânzul ei au avut timp să se facă nevăzuți.

Greierul și furnica

Greierul în desfătare,
Trecând vara cu cântare,
Deodată se trezește
Că afară viscolește,
Iar el de mâncat nu are.
La vecina sa furnică
Alergând, cu lacrimi pică
Și se roagă să-i ajute,
Cu hrană să-l împrumute,

Ca de foame să nu moară,
Numai pân' la primăvară.

Furnica l-a ascultat,
Dar așa l-a întreat:

– Vara, când eu adunam,
Tu ce făceai?

– Eu cântam

În petrecere cu toți.

– Ai cântat? Îmi pare bine.

Acum joacă, dacă poți,
Iar la vară fă ca mine.

